

עונת הצייד

מחזה מאת מאור כהן ואלעד אקרמן

עונת הצייד

מחזה מאת: מאור כהן ואלעד אקרמן

פרולוג:

סזון: עונת הצייד. כינוי המתאר את פעולות חברי ההגנה נגד חברי האצ"ל בתקופת מלחמת העולם השנייה בארץ ישראל, על רקע ויכוח על הדרך בה יש לנקוט כלפי הבריטים והערבים בתקופת המנדט. הפעולות כללו הסגרה לבריטים, הלשנות, מעצרים ועינויים.

המחזה:

המקום: מגדיאל, מרתף של צריף עץ בלב התיישבות יהודית חדשה. לילה. חורף. במשך כל זמן ההצגה נשמעים רעמים וגשם. הבמה חשוכה, למשך כמה שניות נשמעות יריות משני צידי הבמה, פיצוצים, צעדים וקריאות באנגלית וערבית. על הבמה שולחן עץ עם שני כיסאות, מיטת שדה, על הקיר תלויה מפת ארץ ישראל, ותמונה של הר הבית. בחלקה האחורי של הבמה רואים דלת עץ מאסיבית, במרכזה צוהר ועליה מנעולים רבים ומוטות ברזל לנעילה. סמוך לדלת מתג אור חשמלי השולט במנורה המשתלשלת מהתקרה. ארון פח נשען על הקיר ושידת מגרות קטנה ליד השולחן.

דלת הצריף נפתחת. אל הבמה פורצים יהודה, צבי, הדסה, השייח' ואברהם שפצוע באופן בינוני בבטנו וברגלו. אברהם נתמך ביהודה ובהדסה. בטנו חבושה בצעיף לבן מגואל בדם. צבי מוליך אל מרכז הבמה את השייח' של שבט אבו קישק כשאקדחו לראשו ומושיב אותו בכוח על ברכיו עם הפנים לקהל תוך שהוא מצמיד את ראשו לרצפה עם הברך. הדסה סוגרת את דלת המרתף. לצבי יש אקדח וחגור עם מטענים. ליהודה יש רובה צלפים. להדסה יש תרמיל חובשים. לאברהם יש רובה עם כת ברזל, ואקדח. צבי נוטל את הרובה של אברהם ומניח אותו שעון על השולחן. כולם מתנשפים. צבי והשייח' הולכים למקום למרכז הבמה, יהודה, הדסה ואברהם הולכים לעבר המיטה.

אברהם:

יהודה! סגור את הדלת!

יהודה:

מהר!! [להדסה]: הדסה, תשכיבי אותו כאן. [לאברהם]: ששש... אברהם, תהיה בשקט. נטפל בך. הדסה! קדימה. שלא ימות לנו פה.

אברהם:

מה המקום הזה?

יהודה והדסה מניחים את אברהם על המיטה. אברהם מתפתל מכאבים ועוצר בעצמו מלצעוק.

הדסה [ליהודה]:

תביא מים. מהר.

צבי:

יהודה, אני צריך משהו לקשור לו את העיניים.

הדסה [ליהודה]:
נו, תביא מים, מה איתך?

צבי שולף סכין מהחגור שלו ומצמיד אותו לצווארו של השייח'.

צבי:
שייח' אבו קישק!! תזוז ואני חותך לך את הגרון. יהודה, בוא הנה. קשור אותו.

יהודה:
[להדסה] אין לי מים.

אברהם:
לא צריך מים. אני בסדר. לך קשור אותו!

יהודה פורס את כפתורי חולצתו ונשאר בגופייה. הוא קושר את החולצה סביב עיניו של השייח' כשצבי כופת את ידיו בחבל.

הדסה:
יש מורפיום בארון, אולי נשארו שם גם קצת מים. יהודה לך תבדוק. [לאברהם] אל תזוז אני צריכה לבדוק את הפצע.

יהודה הולך לארון ומחפש בו. הדסה מתירה את הצעיף מבטנו של אברהם.

אברהם:
[נאנק מהכאב]: איך זה נראה הדסה? יש לי סיכוי לצאת מזה?

צבי:
[מצביע על השייח'] תגידו, למה הבאתם אותו? שיסגיר אותנו? צריך להרוג אותו.

הדסה [לאברהם]:
זה לא נראה טוב, אני לא מצליחה לעצור את הדימום.

אברהם [על השייח']:
צבי, הוא קלף המיקוח שלנו. אל תהרוג אותו.

יהודה [מציץ בארון ואומר להדסה]:
אין פה כלום. רק כמה סמרטוטים.

הדסה [לאברהם]:
אני לא יכולה להציל אותך כאן. תקוע לך כדור בפנים, עד שלא נוציא אותו אתה תמשיך לדמם. אין ברירה, מוכרחים לקחת אותך לבית חולים.

הדסה קמה, יהודה תופס אותה ביד ומוביל אותה בכוח חזרה לכיוון המיטה של אברהם.

יהודה:
בית חולים!! אנחנו באמצע שום מקום מוקפים בכל שבט אבו קישק. לאן תצאי? הערבים לא לוקחים שבויים. הם יישחטו אותנו כמו כבשים.

הדסה:
תבדוק, אולי יש מורפיום בשידה. תביא הכל.

צבי:
אברהם, אתה מוכן להסביר מה הלך שם?

אברהם:

נדבר על זה אחר כך, צבי.

יהודה:

הארון ריק. יש פה שתי תחבושות, כמה גלביות... וזהו.
[להדסה]: אין לך משהו בתרמיל?

הדסה:

תבדוק שם. חייבים לפנות אותו עכשיו או להוציא את הקליעים.

יהודה:

את לא מבינה? אף אחד לא יוצא!! אף אחד! כל אחד יודע שאם הוא חוטף כדור זה אבוד.
זו משימת התאבדות. אסור לנו ליפול בשבי. אנחנו יודעים יותר מדיי. אם תופסים אותנו
כל הארגון יכול להתמוטט. אסור להם לדעת מי ביצע את הפעולה. אסור להם לדעת מי
אנחנו. עזבי את זה.

אברהם:

אני בסדר [הוא קם]. אבו קישק קשור?

צבי:

כן.

הדסה [בדאגה]:

אברהם לא! לאט.

יהודה:

מה עכשיו? לאן הולכים מכאן?

השייח':

אף אחד לא יצא מפה חי.

צבי [קופץ על השייח' ומוריד לו בעיטה]:

שתוק! [ליהודה], תביא לי משהו לסתום לו את הפה.

[יהודה מוציא גלבייה מהארון, קורע חתיכה וקושר את פיו של השייח'.]

הדסה [מוציאה את המימייה שלה ומגישה לאברהם]:

הנה, קח את מה שנשאר לי.

צבי:

אתם מוכנים להסביר מה קרה שם במאהל של אבו קישק?

יהודה:

המפקד שלך רצח שתי ילדות מהשבט בדם קר ודפק את כל המבצע. זה מה שהלך שם!

צבי:

מה זאת אומרת?

אברהם:

יהודה! סתום ת'פה.

יהודה [לצבי ולהדסה]:

האיש הזה [מצביע על אברהם] לא נורמאלי! אני אומר לכם! הוא שחט את שתי הילדות
ברגע שנכנסנו. הוא תכנן את זה.

אברהם:

יהודה! אמרתי משהו [מסמן סימן של שקט על שפתיו].

צבי:

אברהם! אני רוצה להבין! זה היה מסע נקמה פרטי שלך?

אברהם:

צבי, אנחנו מכירים כבר מספיק זמן. קיבלנו משימה וביצענו אותה.

יהודה:

התכנית הייתה להרוג את השייח' ולנקום את הרצח של שושנה. לא לשחוט ילדים של ערבים.

אברהם:

זה לא הזמן להתעסק בשטויות.

יהודה:

זה נראה לך שטויות? הפכת אותנו לרוצחים!

אברהם:

יהודה! אתה חייל באצ"ל! תתמודד! עכשיו צריך לחשוב איך יוצאים מכאן. קדימה! תביא את המפות מהתרמיל של הדסה. נבין מה קרה ונבנה תכנית.

יריות נשמעות ברקע והשלושה כורעים ברך. היריות נעלמות.

הדסה [בנימה היסטורית]:

אנחנו לא יכולים להישאר כאן לנצח. בסוף הם יעלו עלינו. עדיף שניכנע לבריטים. אולי הם יצילו אותנו [מצביעה על אברהם].

יהודה:

מה פתאום בריטים? נישאר כמה שצריך. אם נצא הם יהרגו אותנו, ואותנו. ואת מוכנה להסביר לנו מה המקום הזה? איפה אנחנו נמצאים?

אברהם:

חברים! זה לא הזמן להתעסק בזה. צריך לחשוב איך אנחנו יוצאים מכאן שלמים. צריך לתחקר מה קרה, מאיפה ירו עלינו, מי ירה עלינו ולמה. יהודה, איפה המפה שביקשתי?

יהודה פותח את התרמיל, מוציא מתוכו מפה, הופך אותה ושוף מתוכו משקפת ומכשיר קשר. אין בו כמעט ציוד רפואי.

הדסה [מלטפת את ראשו של אברהם]:

אברהם, אני מבקשת ממך שתשכב.

אברהם [להדסה]:

אני בסדר. צבי. בוא תראה לי איפה היית.

[התחקור נעשה תוך הצגת הפעולה עצמה כאשר הבמה הופכת לשדה קרב]

צבי [מצביע על המפה]:

אני עומד כאן ומניח את המטענים. יש לי כמה דקות עד שאתם אמורים להגיע עם השייח'. אני מפזר חמישה מטענים, כאן וכאן [מצביע על המפה] ואז אני שומע את הצעקות.

יהודה:

אבל המטענים שלך לא פועלים.

צבי:

בטח שלא. חומר הנפץ רטוב. מישהו חיבל בו. **בוודאות.**

יהודה [מתקרב להדסה ומקרב את פניו לפניה]:

חברים שלך? מההגנה.

איפה את היית כשהתחילו היריות? אני קורא לך בקשר ואת לא עונה.

הדסה:

אני בעמדה שלי. לא זזה. מחכה לפקודות. אבל מאחורי מתחילות יריות ואני לא יכולה לענות.

אברהם:

את מזהה מי יורה עלייך?

הדסה:

לא. חושך מוחלט. אני רק שומעת שזה בא מאחוריי. מכיוון הפרדסים.

אברהם:

תראי לי במפה מאיפה זה בא. הנה. אני ויהודה כאן, את עומדת כאן, מאיפה את שומעת יריות.

הדסה מצביעה על המפה. צבי ויהודה רחוקים מהשולחן ולא רואים את המפה.

הדסה:

מפה.

אברהם:

את יכולה להגיד לי מתי מתחילים לירות עלייך?

הדסה:

קצת אחרי שאני שומעת צרחות מכיוון האוהל.

צבי:

מה אתם עושים שם, אתה ויהודה?

יהודה:

נכנסים למאהל, מחפשים את השייח'. באחד האוהלים אנחנו רואים שתי ילדות קטנות יושבות ליד מדורה. אני מסמן לאברהם, הוא נכנס לאוהל...

אברהם:

לא הייתה לי ברירה. אם אני לא סותם להן את הפה, הן מסגירות אותנו.

יהודה:

ילדים לא שוחטים! אפשר לקשור!

[שייח' אבו קישק מנסה למלמל משהו לא ברור. צבי מושך בכפייה של השייח', מניח רגל על ראשו ומצמיד אותו לרצפה].

צבי:

אוסקוט!!!

הדסה:

זה נכון? הרגת שתי ילדות?

יהודה:
תענה לה!

אברהם:
אנחנו בתוך מאהל מלא בצעירים ערבים חמושים. הם רצחו את אחותי, סתם, בלי סיבה. היא רק נסעה לפגוש את נתן, הם היו אמורים להתחתן עוד חצי שנה. אם אבו קישק היה תופס אותנו לא היינו פה עכשיו. לא הייתה לי ברירה.

צבי:
אני רק רוצה לדעת אם גייסת אותנו לוונדטה הפרטית שלך. אם סיכנת את כולנו לחינם. מגיע לנו לדעת.

הדסה:
אברהם?

[הדסה מבחינה כי כתם הדם על בטנו של אברהם מתפשט]

הדסה:
אברהם, אתה מדמם. אנחנו חייבים להוציא לך את הקליע מהגוף. שכב על המיטה. יהודה בדקת בתרמיל שלי?

יהודה:
כן. הכל ריק! [יהודה משליך בכעס את התרמיל של הדסה כלפיה]

הדסה:
מה אתה עושה? בדוק במגירות.

יהודה הולך לשידה, פותח אותה ואומר:
אין כלום!

הדסה:
[לאברהם שנשכב על המיטה] תניח פה את היד ותלחץ. אני הולכת לבדוק.
הדסה קמה בכעס וניגשת לבדוק בתרמיל. משם אל הארון. רואה שהם ריקים.

יהודה:
את לא מאמינה לי? אמרתי שאין אז אין!

הדסה:
הוא לא יחזיק מעמד. אני אצא החוצה. מישהו בטח יעזור לנו. מישהו חייב לעזור לנו.
[לוקחת את התרמיל ומתחילה לצעוד לכיוון הדלת. יהודה עוצר אותה]

צבי:
את לא יוצאת מכאן לשום מקום. אין לי שום כוונות להיות תלוי הפוך במרכז הכפר ובטח לא בכלא עכו. אברהם, מה עכשיו? מה אתה רוצה לעשות איתו? [מצביע על השייח'] בוא נגמור אותו.

אברהם:
חכה! אל תעשה שום דבר. אני רוצה לדבר איתו, אולי נסגור משהו.

צבי:

שלושה שבועות ישבתי אצלו קשור לעמוד כמו כלב בחצר! מה אתה רוצה לסגור איתו?

יהודה:

היית שבוי של אבו קישק?

צבי:

כן. בפעולה הקודמת.

יהודה:

ואיך שחררו אותך?

צבי:

לא עניינך. שחררו.

[יהודה לא מרפה ומביט בצבי].

צבי:

שאל את אברהם.

יהודה:

אברהם?

אברהם:

אני רוצה לדבר איתו. תוריד לו את הסמרטוט.

אברהם קם בהחלטיות מהמיטה וניגש אל אבו קישק, אך לפתע מתמוטט, נאחז בשולחן ומתמוטט לרצפה.

הדסה [ליהודה]:

מהר! בוא לעזור לי!

השניים מרימים את אברהם בחזרה למיטה.

הדסה [ליהודה]:

אם אנחנו לא יוצאים מכאן עכשיו לא נוכל להציל אותו!

יהודה [להדסה]:

הדסה, את מההגנה. לא יעשו לך כלום. אבל הבריטים כבר תלו כמה חברים שלי מהאצ"ל. אין לי שום כוונה לתת להם שוב את הסיפוק הזה. איך את יודעת שיש בריטים בחוץ?

הדסה:

יש בסיס של כלניות בסביבה. הם בטח שמעו את היריות ובאו. [מנסה לצאת החוצה]

צבי:

[חוסם את דרכה] הדסה, את לא יכולה לצאת מכאן. אברהם!

הדסה:

צבי, זו מנני!

יהודה:

הדסה, תקשיבי. אי אפשר לצאת. זה מסוכן מדי. אי אפשר לדעת מה מסתובב בחוץ. הדסה נופלת על כתפו של יהודה ובוכה. הוא מחבק אותה, מנסה למתוח את הרגע, היא קולטת שהוא מנצל אותה ומתנתקת ממנו.

צבי:

מישהו בגד בנו.

יהודה:

למה אתה מתכוון?

צבי:

מישהו ידע על הפעולה וחיכה לירות באברהם. זה ברור. השאלה היא מי זה היה ומה הוא רוצה.

יהודה [מסתכל על השייח']:

הוא בטוח יודע.

[הוא ניגש לשייח' ומניח את הסכין על צווארו ומסיר את הבד מפיו. צבי מזנק מכסאו]:

צבי:

מה אתה עושה?!

יהודה [מתעלם]:

איסמע יא כאלב. החברים שלך מהכפר מסתובבים בחוץ?
כמה יש שם? הה? דבר!!! כמה?

השייח' שותק.

יהודה:

דבר או שאני חותך אותך.

השייח' שותק. יהודה לוחץ את הסכין לצוואר וחותך אותו קלות. דם מטפטף על הסכין לעיני הקהל. השייח' גונח בכאב, הדסה נתקפת פאניקה.

הדסה:

די! אני לא יכולה לראות את זה. עזוב אותו, תפסיק!!

צבי [נדרך]:

יהודה!

השייח' [בקול חנוק]:

הדם שלכם עוד ישטוף את הארץ הזאת! אדוני הארץ אתם? טפו! אפילו לא העפר שלה. ראיתי במו עיני איך שחטתם את סמירה ונור. אני, שבידי הן נשמו את הנשימות האחרונות בחייהן, נשבע בפניכם כאן, שיבוא היום בו אשקה את העדרים שלי בדם שלכם. דם תחת דם. בכבוד שלי, לא אתן שתצאו מכאן חיים. [לאברהם] הצעיף הזה, שטבול בדם של אחותך שושנה ועכשיו גם בדמך, עוד ייספג בדמם של כל אחיך היהודים. זאת הבטחה.

אברהם [אוחז בבטנו ומתיישב]:

שמענו על ההבטחות שלכם, הערבים. זה אתם שהבטחתם לשתף איתנו פעולה נגד התורכים. אתם שמכרתם את הקרקעות שלכם ואחר כך בכיתם שהן נגזלו בכוח. אתם שבגדתם בתורכים, בבריטים, ביהודים, אפילו בעצמכם. מילה שלכם זו לא מילה. מה שווה ההבטחה שלך?

הדסה:

אברהם, אתה חייב להירגע. אתה מדמם.

השייח':

יחרב ביתך! טפו!

אברהם:

כשהכל ייגמר, עוד נחזור ונזרוק את הגוויה שלך בכניסה לכפר, שכל העדר יראה. את זה אני מבטיח לך.

אברהם נשכב בחזרה על המיטה. הדסה ניגשת אליו ובודקת את הפצעים. צבי נעמד עם אקדחו מעל השייח'. יהודה ניגש לשולחן ומביט במפות.

צבי:

[לאברהם], להרוג אותו, המפקד?

יהודה:

רגע. זאת מפה בריטית. הכל כתוב באנגלית. מה עושה פה מפה בריטית?

צבי:

זה לא ברור לך? מישהו באחת המחטרות ידע על המבצע. עקבו אחרינו כל הדרך. ריח של סזון נוטף מכל הכישלון הזה. [לאברהם]: כשנצא מפה, אני לא מקנא במי שבגד.

יהודה:

ריח של סזון?

צבי:

אף מטען לא התפוצץ. פעולת ההסחה נכשלה, ירו באברהם ומישהו רדף אחרינו עד למגדיאל.

יהודה:

כן, זו לא פעם ראשונה שזה קורה לנו, נכון צבי? זו כבר הפעם השנייה שלך באבו קישק שנכשלת... לא?

אברהם:

צריך לבדוק מאיפה באו היריות. מי היה הצלף ואיפה לעזאזל הוא מסתתר.

יהודה:

הכי בטוח שנישאר כאן כמה ימים. אין לנו שום סיכוי נגדם.

הדסה:

אבל הוא ימות- אברהם.

יהודה:

אין מה לעשות. עדיף שאחד ימות מאשר שכולנו נמות.

הדסה:

פחדן! תמיד היית פחדן! מסתתר במאורה במקום לצאת ולהילחם כמו חייל. כמו גבר. פעם עוד הערכת את אותך. חשבת שאתה גיבור. תראה אותך, מתחבא כמו עכבר. בשביל מה התנדבת לארגון? להיות לוחם? תילחם!

יהודה:

ואני חשבת שאת חובשת. לכי עשי את העבודה שלך וטפלי בו!

אברהם:

הדסה, די.

יהודה:

תקשיבי לחבר שלך. סוף סוף הוא מדבר לעניין.

אברהם:

למה אתה מתכוון יהודה?

יהודה:

עשית מספיק נזק. אתה פצוע, אני סגן המפקד בפועל ואני מקבל את ההחלטות מעכשיו. נקודה.

אברהם:

איזה נזק? על מה אתה מדבר?

יהודה:

כל המשימה נכשלה. בגללך אנחנו תקועים ב"חור הזה". מה התכנית החלופית שלך, **המפקד?** [אברהם תוקע בו מבט חודר]. כמעט נהרגנו. כולנו. זה שרק אתה נפגעת זה נס עם כל התופת הזאת שהייתה שם בחוץ. אם לא היית מתעקש לצאת רק עם ארבעה חיילים ובלי גיבוי היינו במצב אחר לגמרי. ואם הדסה הייתה נהרגת?

אברהם:

זה חלק מהסיכון. לא הייתה לי ברירה. עם מה רצית שנצא לעשות פעולת תגמול? עם פלוגה? חולייה זה שלושה חיילים וחובש. היא ידעה בדיוק למה היא נכנסת.

יהודה:

והוא? [מצביע על צבי] למה עוד פעם הבאת אותו?

אברהם שותק.

צבי מתבונן לעבר אברהם במבט חודר.

הדסה:

"החור הזה" זה המקום היחיד שיכולנו לברוח אליו. לאן רצית שנברח? לעאדס? שנתחנן לאבו קישק שלא ישחט אותנו – איך אמרת? – כמו כבשים?

יהודה:

את לא מבינה? בגללו [מצביע על אברהם], כולנו נמות כאן. זה מה שאת רוצה? כל ההחלטות שלך זה אסון אחד גדול. שום דבר לא עבד כמו שצריך מהתחלה. [להדסה] ואת רוצה עוד להסגיר את כולנו בשבילו? איזה בזבז.

אברהם:

זו פעולת תגמול! אחותי, נערה צעירה, יפהפייה, שלא עשתה רע לאף אחד, קמה בבוקר, עולה על אוטובוס מהקיבוץ כדי לפגוש את האהוב שלה במגדיאל. שתי דקות אחר כך באים ה"אבו קישק" ושוחטים אותה באמצע השדה. אני מציע לך, יהודה, לסתום את הפה. עוד מילה אחת ואני קושר אותך איתו [מצביע על השייח'].

הדסה ניגשת לאברהם ומנסה להרגיע אותו.

השייח' מגחך, צבי מרים את השייח' מהגלבייה ומוביל אותו אל מול הקיר עם הגב לקהל כשהוא כפות ועיניו מכוסות.

צבי:

מה מצחיק אותך?

השייח':

אתה מצחיק אותי. אם אני אפתח את הפה....אל תתעסק איתי.

צבי מכניס לו בעיטה בצלעות. השייח' מתקפל ונאנק מכאבים. צבי מטיל אותו אל הקיר

וחוסם שוב את פיו בסמרטוט.

יהודה:

צבי, עוד אל תהרוג אותנו. הוא קלף המיקוח שלנו.

צבי:

אל תתערב! אם צריך אני אהרוג אותנו. [תופס אותו מהצווארון]: שמעת "אבו שייח"?!
[ליהודה]: יש לך בעיה עם זה?

יהודה:

אתה הבעיה שלי. איך זה יכול להיות שאף אחד מהמוקשים שלך לא התפוצץ?

צבי:

אלו לא פצצות שלי. לקחנו אותם מהמחסנים של הדסה.

יהודה:

למה?

אברהם:

זה לא עניינכם. יש דברים שאי אפשר לספר.

הדסה:

אברהם? אתה ביקשת ממני את הפצצות כי...

אברהם:

הדסה!!! תהיי בשקט!!!

יהודה:

או שמה? מה תעשה? מה התכנית שלך, המפקד? מה תכננת מההתחלה?

**יריות וצעקות באנגלית נשמעות מחוץ למרתף, וכולם יורדים על ברכיהם.
השייח' מצליח לשחרר את פיו ומתחיל לצעוק בערבית:**

השייח':

מוסרעידה, אנא הונה, בסורעה, אנא הונה (הצילו, אני כאן, מהר, אני כאן).

צבי מכניס לו את כת הרובה שלו בראש.

צבי:

בפעם הבאה אני מוציא אותך להורג.

יהודה:

אם הבריטים לא ידעו על הפעולה, איך הם מצאו אותנו כל כך מהר? גולומב והחברים שלו – הם עוד יהרגו את כל המפעל הציוני.

הדסה:

על מה אתה מדבר?

צבי:

את יודעת טוב מאוד. החברים הבריטים שלכם בהגנה! אתם משתפים איתם פעולה.

הדסה:

אין לנו בריטים בהגנה.

יהודה:

ממש צירוף מקרים, דרך נס, בדיוק במקום ובזמן הפעולה שלנו עומד לו צלף בריטי בודד
אי שם על גבעות מגדיאל ופוגע באמצע הלילה פגיעה ישירה במפקד בכיר של האצ"ל.

צבי:

אי אפשר לדעת.

אברהם:

אבו קישק לא יירו בחושך לכיווננו כשהם יודעים שהשייח' איתנו והם עלולים להרוג אותנו.
זה לא הם. אלה הבריטים וצריך להבין מי הביא אותם הנה לפני שאנחנו יוצאים מכאן.

אברהם נאנק בכאב.

הדסה:

אם לא נוציא את הקליעים עכשיו הוא ימות.

יהודה:

הוא גמור.

אברהם סוטר על פניו. יהודה נרתע ונרגע.

הדסה:

אני יכולה להציל אותו. אני יכולה להוציא את הקליע.

אברהם:

זה ייקח זמן. כדאי שתברחו בלעדיי. זה הסיכוי היחיד שלכם להינצל.

יהודה:

צבי, זה רעיון טוב.

הדסה [צועקת]:

מה קרה לכם? לאן נעלמה הגבורה שלכם? אתם עומדים ולא עושים כלום. בשביל מה כל
המלחמה הזו אם אנחנו מתעלמים מהדבר הכי חשוב, החיים שלנו? הוא לא מת. הוא פה,
הוא חי. הוא נושם. יש לנו סיכוי להציל אותו. ואתם? בפחדנות שלכם, מוותרים על הערך
הכי מקודש לאצ"ל. חיים של יהודים! הרעות, זה הכוח שלנו. אני מוכנה לעשות הכל כדי
להציל אותו. הכל. לא משאירים חברים מאחור. אף פעם. אף אחד. תברחו מכאן, פחדנים!
אני נשארת כאן איתו.

צבי מרים את המפה מהשולחן ובוחרן אותה.

צבי:

אני אנסה לראות מה הדרך הטובה ביותר לצאת מכאן.

הדסה:

אברהם, תשכב פה. אני אנסה להוציא לך את הכדור. צבי, בוא, עזור לי. תביא כמה
סמרטוטים מהארון. קצת מים, מה שיש. יהודה. יש בתיק שלי עוד מורפיוס. וגם סכין.

**הדסה משכיבה את אברהם על המיטה. היא מורידה את חולצתו הטבולה בדם, בוחנת את
הפצע. צבי ויהודה עוזרים לה. מגישים לה תחבושות, סמרטוטים, קצת מים וכד'. צבי
זוחף לאברהם סמרטוט לפה.**

צבי:

קח. שלא ישמעו אותך.

אברהם נושך את הסמרטוט ומתפתל מכאבים. צבי חוזר למפות. יהודה משקיף מהצד.

אברהם [קורץ להדסה]:
כמו בקיבוץ. זוכרת?

הדסה:
זוכרת. בגלל השטויות שלך הפכתי לחובשת.

אברהם [מלטף את שערה בחצי חיוך]:
המזל הגדול שלי!

הדסה מתחילה לטפל באברהם ותוך כדי טיפול היא מדברת. אברהם שותק בשל הסמרטוט בפיו אבל מהנהן ומתפתל בכאבים.

הדסה:
זו הפעם האחרונה. עשיתי את זה בגלל שושנה, אתה יודע... זה לא אתה. זה אולי היית אתה, לפני כמה שנים. אבל היום... אני פה בגללה.
גם אז בקיבוץ זה היה בגללה. היא זו שלקחה אותי אליך. אני לא אסלח לה על זה. כמה שאהבתי אותך. אתה הרי יודע. וניצלת את זה. אבל אז, הכל נראה כל כך רומנטי, כל כך מושלם. פרחים ופרפרים. ואני כמו ילדה. חשבתי שזה הדדי. חשבתי שנתחתן, שנקים משפחה. שנגשים.
אבל לא חשבתי שהתאהבתי ברוצח. שתי ילדות קטנות?

נראה שהדסה מכאיבה לו בכוח. כועסת. התנועות שלה אגרסיביות יותר. הדסה מוציאה קליע אחד מבטנו של אברהם ומניחה אותו על השולחן. צבי מרים את הקליע ובוהן אותו.

אברהם:
הדסה...

הדסה:
אל תדבר!

אברהם:
תודה.

צבי [בוהן את הקליע מול המנורה]:
זה קליע בריטי. לי אנפילד.

יהודה:
מה זה?

אברהם [ברוגז]:
זה רובה צלפים בריטי. הבריטים בחוץ! הם ירו בי. איך הם ידעו?

אברהם קם מהמיטה וניגש לשייח'. הוא תופס בחולצתו ודופק את ראשו בקיר.

אברהם [צועק]:
מי סיפר לכם? איך ידעתם? מי קרא לבריטים? דבר!!

אברהם מסיר את הבד מפיו של השייח'. צבי נדרך.

אברהם:
מי הייתה המטרה? למה רצחת את אחותי? הה? למה רצחת את שושנה?

צבי:

אברהם! מה זה חשוב? תן לי לגמור אותך. זו הייתה המטרה. לגמור אותך. להרוג את השייח'. בשביל זה באנו!

אברהם [לצבי]:

צבי שתוק! אם הוא לא ידבר אז תכניס לו.

שייח':

תכניס לחבר שלך [מסמן עם ראשו על צבי]. הוא זה שסיפר לנו על שושנה.

אברהם:

מה?

שייח':

החבר שלך, צבי... הוא היה שבוי שלנו. איך אתה חושב שהוא השתחרר?

אברהם:

תענה על מה ששאלתי אותך.

שייח':

אני עונה לך!! איסמע! תקשיב!
הוא....צבי...סיפר לנו על אחותך. הוא נתן לנו אותה. הצעיף הזה, איך אתה חושב שידענו למי לשלוח אותו? למה שנרצח אותה? תחשוב!

אברהם:

למה?

שייח':

לנקום בכס. באצ"ל. ביהודים. בכלכם. חשבנו שתפסנו דג גדול. אבל אז...הוא נתן לנו אוצר. מפקד בכיר באצ"ל. אותך.

אברהם [לצבי]:

זה נכון? על מה הוא מדבר?

יהודה:

זה נכון. אנחנו הרי שחררנו אותו אחרי שהפעולה הקודמת נכשלה.

אברהם [לצבי]:

אתה? אתה סיפרת לו על שושנה?

צבי:

זה לא הזמן.

אברהם [ניגש לצבי, תופס את צווארו וחונק אותו בכוחותיו האחרוניים]:

חתיכת חרא! בוגד! נבלה.

יהודה והדסה מתנפלים עליו ומנסים להפריד. מצליחים. צבי נותר ללא תזוזה.

אברהם:

זה הסוף שלך. שומע? הסוף שלך באצ"ל, הסוף של החיים שלך!

צבי [ממשש את צווארו צווארו]:

אתה לא יותר טוב ממני.

אברהם מתנפל על צבי ומטיח אותו לקיר. הדסה ויהודה מנסים להפריד ובינתיים השייח' מנסה להשתחרר מכבליו.

הדסה:
אברהם, אתה מדמם!

יהודה:
אברהם! עזוב אותו!

אברהם משחרר (בגלל הכאב).

יהודה:
הוא יישפט. זה לא הזמן. שניכם תישפטו! פושעים.

אברהם נסוג לאחור ומתיישב על המיטה.

אברהם:
האמנתי לך. לכל מילה. אתה...

אברהם לא מסיים את המשפט כשהשייח' משתחרר מהכבלים, מתנפל על הרובה של אברהם שנשען על השולחן, אוחז בו בקצה הקנה ומכה בכל הכוח בראשו של אברהם עם הקת תוך שהוא צורח (מילה בכל מכה):

השייח':
אתה! תמות-כמו -שאחות-שלך-מתה-כשאני-רצחתי-אותה!

יהודה וצבי מתנפלים על השייח', מכים בו, תופסים אותו וכופתים אותו, מכסים את עיניו וסותמים את פיו. הדסה ניגשת לאברהם ומנסה לעזור.
אבל זה מאוחר מדי.

שתיקה.

הדסה מסתכלת על יהודה וצבי.

הדסה:
אברהם....

היא לוקחת שמיכה מהארון ומכסה אותו. היא קמה, הולכת לדלת ופותחת אותה.
צבי ויהודה מתנפלים עליה, תופסים אותה ומרחיקים אותה בכוח.
צבי סוגר את הדלת.

הדסה [צורחת]:
תן לי לצאת!!

יהודה [אוחז בהדסה]:
הדסה, לא!

הדסה [צורחת]:
עזוב אותי! תן לי לצאת!!

יהודה מחבק אותה בכוח והיא נשברת על כתפיו ובוכה. היא מתיישבת על הכיסא ליד השולחן ומליטה את פניה.

יהודה:
מה עכשיו?

צבי [מרים את המפה ששלף מתיקה של הדסה]:
עכשיו הדסה שטיין תסביר לנו מה מפה בריטית עושה בתיק שלה.

הדסה:
[קופצת מהמקום] בריטית? תראה לי!! [מנסה לחטוף מהשולחן את המפה וצבי מניח עליה את היד ולא נותן לה].

יהודה:
גם הקליע שפגע באברהם הוא בריטי! לא?

צבי:
חשבתי שאין בריטים בהגנה. מה עושה אצלך מפה של הבריטים?

[שתיקה, הדסה מתבוננת בצבי, אח"כ ביהודה שמחזיר לה מבט שואל]

יהודה:
מאיפה הבאת את המפה?

צבי:
הדסה?

יהודה:
זה מהחבר שלך? מהארי?

הדסה:
זה לא עניינך.

יהודה:
זה ועוד איך ענייני!! מה עושה אצלך המפה הזו? [לצבי]: ויש פה סימונים שנראים קשורים למבצע שלנו.

הדסה שותקת ומפנה אליהם את הגב בהתחמקות.

צבי:
תעני לנו.

הדסה:
יש לי תפקיד בהגנה. הוא לא קשור אליכם. גם המפה וגם הקשר הזה עם הארי הוא לטובת כולנו. זה מה שאתם צריכים לדעת. לא הייתי עושה שום דבר שיפגע באברהם ואתם יודעים את זה. ארגון ההגנה עובד עם הבריטים...

צבי [קוטע אותה]:
...כדי להסגיר ולתלות חברי אצ"ל – אני יודע! אתם משתפים פעולה עם הבריטים נגדנו. מי היה מאמין שאת מוכנה להקריב גם את אברהם בשביל הבריטים אחרי כל מה שקרה עם שושנה. היא הייתה כמו אחותך בקיבוץ. אי אפשר היה להפריד ביניכן.

הדסה:
תראו אותנו... הסזון טמטם את כולנו. אם יש דבר אחד שהצליח לנו ב"הגנה" זה שכל האצ"ל בפאניקה. אתם חיים בתחושה שהארגון שלכם מלא בוגדים. תפסיקו כבר עם השיגעון הזה.

יהודה [לצבי]:

צבי, תניח לה. הדסה לא תעשה דבר כזה. אידיאולוגיה זו אידיאולוגיה. תמיד הייתה בינינו אי הסכמה. אבל לעולם לא נפגע אחד בשני. גם כשאנחנו הלכנו לאצ"ל והיא הצטרפה להגנה, תמיד שמרנו על קשר. היא לא תבגוד בנו.

צבי [מסמן על המפה]:

למה הבאת אותנו לכאן? ההי של מי המרתף הזה? (מכאן מתייחסים לטקסט בירוק בהערות לתיקון) אפשר לחבר לירוק שנמצא עמוד למטה)

יהודה:

ואם הבריטים עדיין על הגבעות?

צבי:

אין לנו דרך אחרת. נתחפש לערבים, אף אחד לא יזהה אותנו. נשאיר הכל כאן, נצא רק עם הגלביות. כולנו דוברי ערבית. יש לנו סיכוי לא רע.

הדסה:

אברהם לא יעמוד בזה.

יהודה:

אברהם לא בא איתנו.

הדסה:

הוא בא איתנו או שאני נשארת כאן.

יהודה:

רק השייחי נשאר כאן. מת.

אברהם משתעל שיעול חזק ומתפתל.

צבי:

שלושתנו הולכים יחד בגלביות, ככה נוכל להסתיר את הדסה. יש לנו זמן. אם נגיע לכביש יש לנו סיכוי. תוציא את הגלביות מהארון ותביא לכאן. נלבש אותן ונצא החוצה. זאת הדרך היחידה. גם את הדסה. תיפרדי יפה מאברהם ובואי איתנו. מתארגנים לתזוזה. [יהודה מוציא את הגלביות מהארון].

אברהם [לצבי]:

אל תשכח, בעוד שעתיים אמורים לאסוף אתכם מהכביש. אחר כך זה כבר זריחה. תתקדם לפי התוכנית. אם השטח נקי תחזרו לקחת אותנו עם הרכב.

יהודה:

אותנו?

אברהם:

אותי ואת השייחי. ככה נוכל לתחקר אותו ולהחליף אותו במקרה שהערבים יתפסו עוד יהודי כמו שקרה עם שושנה.

הדסה:

אני החלטתי! אני נשארת כאן.

צבי:

את באה איתנו וזה לא נתון לדיון. מצטער, אני לא יכול לסמוך עלייך, שלא תסגירי אותנו. [מתרחק לקצה החדר, ולובש את אחת הגלביות. הוא משליך לעבר הדסה ויהודה את הגלביות האחרות]

יהודה:

אני לא מוכן להשאיר לערבים ולכלניות שום מתנה. את לא נשארתי. זה מתחיל להיראות לי שהיא רוצה להישאר פה מהסיבות הלא נכונות. החבר הבריטי שלך יכול להציל אותך. נכון, הדסה? של מי המפה הזאת? עני לנו! מאיפה הבאת אותה? בטח מישהו מבפנים נתן לך אותה.

צבי:

אולי היא לא יודעת איך היא הגיעה לתרמיל? אולי אברהם שם לה אותה והיא מכסה עליו? אתה לא יכול לדעת. אל תאשים אותה סתם. כשנגיע בחזרה נתחקר.

יהודה:

המפה הזו לא שמה את עצמה בתרמיל של הדסה. מישהו שם אותה. אם זה לא אתה אז זה או הדסה או אברהם. אלא אם יש פה סיפור אחר שאנחנו עוד לא מבינים.

הדסה:

השתגעתם לגמרי! אברהם! הרי הוא תכנן את כל המבצע. הוא זה שאיבד את אחותו, הוא זה שגייס את כולנו, שפרץ אל הכפר, שנורה ונפצע. הטיעון הזה פשוט לא מסתדר עם המציאות.

צבי:

תפסיקי להגן עליו!! אני לא אומר שהמפה שלו והוא בוגד, אבל תראי לאן הגענו בגללו. הפעולה הזו היא כישלון אחד גדול והוא חתום על זה.

[צבי מסמן בידו ויהודה מתקרב אליו. הם מביטים במפה ומשוחחים מבלי שניתן לשמוע]

הדסה:

מה אתם עושים שם? מה העניין עם כל ההתלחשויות האלו? אנחנו במלחמה. אתם מוכנים להפסיק לעורר פה סתם מריבות ולעזור לי?

צבי [מביט שוב במפה]:

אני רוצה הבין מה הם כל הסימנים האלה במפה לאורך הנתיבים שלנו.

הדסה:

אילו סימונים? למה אתה מתכוון?

יהודה:

יש פה את נקודות הפריסה של הבריטים באזור ואת כל נתיבי הבריחה שלנו. צבי, כל הנתיבים שלנו עוברים תחת עמדות בריטיות. אם זה אברהם! הוא הכניס אותנו ישר למארב של כלניות!!

אברהם:

מארב?! מה פתאום מארב. תן לי לראות.

צבי:

מספיק. לא עכשיו!

אברהם:

אין לך גבולות הה? אחרי כל מה שעשינו ביחד...

הדסה:

אברהם אתה חייב להירגע. תמשיך ללחוץ כאן חזק! אל תזיז את היד.

יהודה :

[לאברהם] עשינו ביחד? אני הלכתי אחריך במשך שנים בעיניים עצומות. כל מה שאמרת קיבלתי בשקיקה. כל מילה שיצאה מהפה שלך. שתיתי את האידיאולוגיה הרוויזיוניסטית שלך בצימאון, התגייסתי איתך לאצ"ל למרות שידעתי שזה הסוף שלי בקיבוץ. שאף אחד לעולם לא יקבל אותי כחבר, לא יסמוך עליי. שלעולם לא אוכל להראות עוד את הפרצוף שלי בחדר האוכל, בישיבות הוועד, אפילו לא ברפת. רימית אותי. נתת לי להאמין שכל זה אמיתי. תראה עד לאן הלכתי אחריך!

אברהם :

עשית זאת מרצונך החופשי. אין לי יד ורגל בדבר.

יהודה :

מרצוני החופשי הה... ובסוף מה? החלום ושברו! מי היה מאמין. אתה? בוגד? מכל האנשים בארגון? מפקד בכיר? עליך לא הייתי מאמין! אז מה הייתה המטרה של כל המשימה? להכניס את כל החוליה למארב ולחסל שני בכירים באצ"ל? ועל הדרך גם לנקום את המוות של שושנה? עם מי סגרת עסקה? עם הבריטים? אמרת להם שאתה רוצה לצאת? שאתה רוצה שיגנו עליך? שייטנו לך חיפוי בפעולה מול אבו קישק? ידעת שאף אחד לא יאשר לך פעולת נקם. ידעת שהמקסימום שתקבל זו פעולת תגמול ושהאצ"ל, עם כל המצב שנוצר עכשיו מול הבריטים וההגנה, יתנערו ממך ויסלקו אותך מהארגון. ידעת, אז סגרת עם הדסה לעבור להגנה תמורת הסגרה שלנו. אבל הכל נדפק לך. מי בגד בך אברהם? הדסה? הבריטים? מי עומד שם למעלה על הגבעה ומחכה לך?

אברהם :

[מנסה לקום מהמיטה בכעס וקורס בחזרה]: נבלה!! מי אתה שתדבר אליי ככה!!! אני האדם הנאמן ביותר שקם לארגון. נלחמתי בעשרות פעולות, את הדם שלי נתתי, בשר מבשרי, את אחותי, הקרבת לי מען הארץ, הציונות, החלום הגדול. יכולתי להיות עם משפחה, עם ילדים, להיות פלאח בקיבוץ. אבל כל השנים האלה אני נלחם ואתה עוד קורא לי בוגד?? כשאני זחלתי על חצץ וסלעים כדי להדוף מתקפות של קאוקגיי בעמק אתה עוד למדת לקרוא מפות. והיום? בוגד בגלל מפה? זו לא המפה שלי! יכול להיות שטעיתי. יכול להיות שהתוכנית אינה מושלמת, שנפלנו בפת. אין תוכנית מושלמת! זה הופך אותי לבוגד? אז נילחם יחד ואם צריך נמות יחד, כצוות, כחברים, כרעים. לא כאויבים. **[משתנק משיעול]**

הדסה :

[ליהודה]: אתה תהרוג אותו. מספיק עם זה! זה לא אברהם! זו המפה שלי, בסדר?! שלי! אני הבאתי אותה! אני מצאתי אותה, אצל הארי! שמרתי אותה בלי שאף אחד מכם יידע! מרוב בוגדים וציידים בארגון שלכם אי אפשר לדעת מי נגד מי. השתגעתי לגמרי – אני אומרת לכם! במקום שנדפוק את הבריטים ונעזיף אותם מכאן אנחנו דופקים אחד את השני.

צבי :

אז למה שרטטת עליה את כל הפעולה? הארי יודע? הוא ראה את המפה? עני לי! הוא יודע?

הדסה :

הארי לא יודע כלום על המבצע.

צבי :

אז מצאת אותה או שהוא נתן לך את המפה?

הדסה :

מצאתי אותה וביקשתי ממנו לקחת אותה. ידעתי שאין לנו מספיק מידע על הכפר ולבריטים יש. ידעתי שהמפה הזו יכולה לעזור לנו. לחשוף את הבריטים, את נתיבי הבריחה הטובים שבהם אין פטרולים. אז ביקשתי ממנו. והוא הסכים. לא יכולתי להראות לכם את

המפה כי הייתם חושדים בי מיד. הייתי חייבת לשמור אותה.

צבי:

והמחיר? לכל דבר יש מחיר – את יודעת. מה נתת להארי בתמורה?

הדסה:

כלום. זה לא עניינך. זה קשור לתפקיד שלי בהגנה. הפעולה הזו היא נקמה אישית. אף אחד בארגון לא יודע שאני כאן. ולו ידעו, לא היו נותנים לי לצאת אליה.

צבי:

אם הארי בחוץ, כל הצבא הבריטי איתו. הסיפור גמור.

הדסה:

הארי לא בחוץ. הוא לא ידפוק אותנו ואנחנו לא נדפוק אותו.

יהודה:

היחידה שדופקת פה בריטים זו את! ומישהו מכס הסגיר יותר מדיי מידע. אחרת לא היינו במצב הזה עכשיו. למה לעזאזל סימנת לו את נתיבי הבריחה שלנו?

הדסה:

רציתי להרחיק אותם מאיתנו, אתה לא מבין? הארי רצה לעזור, למנוע מצב שבו סיור בריטי יתקרב אלינו בזמן המבצע. הייתי אמורה לתת לו את המפה כדי שידע לאן לא להגיע הלילה. פחדתי מכס. פחדתי מאברהם. אני לא מאמינה שהבריטים בחוץ. אולי אלו הערבים? אולי טעינו בדרך?

יהודה:

אם זו לא את שהסגרת אותנו, זה חייב להיות אברהם. תפקחו את העיניים! מישהו ירה בנו. צלף. מי עוד יכול היה לספר על המבצע? זה חייב להיות אברהם! הוא חבר הגנה, תראה אותו [מחוזה בידו לעבר אברהם]. בטוח שהוא הלשין עלינו. אולי הוא לקח אותנו מהמקום הלא נכון? כל המבצע הזה נדון לכישלון עוד לפני שהוא התחיל. איפה המפה שלו? הייתי צריך לדעת!

הדסה:

אם ידעת, אז מה אתה עושה פה איתנו?

יהודה:

[לאברהם] באיזו מפה השתמשת כשניווטת? איפה המפה שלך? תראה לי!

אברהם שותק.

יהודה:

תענה לי! איפה המפה שלך?

אברהם:

חוצפן!!! איך אתה מעז? אני פה המפקד.

צעקות בערבית נשמעות ברקע, קבוצה של ערבים רצה מעל המרתף. החבורה משתתקת.

השייח' [צועק]:

מוסרעידה, אנא הונה, בסורעה, אנא הונה (הצילו, אני כאן, מהר, אני כאן).

Help me! We're here!

צבי מזנק עליו וחוסם את פיו. השניים נאבקים עד שהשייח' מוכנע.

צבי:

אתה לא לומד? בפעם הבאה אני יורה לך בברך! אתה חושב שאם תצעק זה יעזור לך? יבואו לשחרר אותך? הרי כל אחד שיפרוץ הנה יירה לכל הכיוונים ואתה הראשון שתחטוף.

השייח':

אתה חושב שאני פוחד למות? אני לא פוחד. זו מצווה אצלנו. מלחמת קודש. ייקח עוד חודש, עוד שנה. בסוף, הבריטים ילכו מכאן. ואז? אתם פחות מחצי מאיתנו. נרפא אתכם מהארץ הזאת כמו כל מחלה.

אברהם:

אני מאמין לך, שייח'. אני מאמין. עד לפני כמה שנים עוד סחרתם איתנו, עשיתם עסקאות. אבא שלך היה החבר הכי טוב של שפירא. ואז, בהזדמנות הראשונה שהייתה לכם, הלכתם ותקפתם את פתח תקווה. סכין בגב, לא פחות. מילה של בדואי - לא אשכח לך את זה לעולם. זה היה היום שבו ידעתי שהמקום שלי באצ"ל. ידעתי שאם נעצום עיניים, שננסה להיות שכנים, זה ייגמר במלחמה. לא ידעתי רק עד כמה מהר היא תגיע לפתח הבית שלי. ילדה? ילדה בת 20? הלכת ורצחת אותה בידיים.

השייח':

על האדמה שלי הקמת את רמתיים, את מגדיאל. על האדמה שלי הקמתם את פתח תקווה. גנבתם ממני.

אברהם:

קנינו בכסף טוב! הרבה כסף. הייתה לנו עסקה. על זה רוצחים ילדים?

השייח' [זועם]:

האדמה היא כמו ילד. היא הדם שבגוף שלי. מה אתה מצטדק? כאילו שלא שחטת במו ידך ילדים ערבים. כאילו שלא הפגזת כפרים, שרפת אוהלים, רצחת נערות. הרעלת בארות.

אברהם:

מעולם לא עשיתי דבר וחצי דבר כזה!

השייח':

כלב בן כלב. טפו!

הדסה:

ששש... תהיו בשקט. תחשבו. אתם תהרגו את כולנו עם המלחמות שלכם! צריך לשבת ולחשוב איך אנחנו יוצאים מכאן. בסופו של דבר הם יגיעו וימצאו אותנו. יש לנו חלון זמן. עד הבוקר להגיע לכביש. אחר כך זה כבר אבוד. נשאר פה את השייח', נבוא לקחת אותו עוד כמה ימים.

צבי:

אם לא נבין מה קרה, מי הסגיר אותנו, מאיפה החלה האש ומאיזה כיוון הגיעו החיילים, לא נצליח לצאת מפה. אנחנו לא יודעים מי עומד מולנו. צריך לשחרר את המבצע כדי להבין מה קורה. אחרת אנחנו תקועים פה ומישהו יעלה על זה בסוף.

יהודה:

אני כבר הבנתי בדיוק מה קרה. [מצביע על אברהם], רק הוא יגיד לך איך לצאת מפה. הוא זה שרקח את הכל. הוא מההגנה - כמו הדסה. אם הוא לא היה בוגד היינו מצליחים בפעולה. חודש שלם עבדנו. אף אחד לא ידע. רק אנחנו. נוהל רגיל, מקבלים פקודה, אף אחד לא יודע עליה כלום חוץ מאיתנו. בבת אחת הכל קורס! נכנסנו ישר לתוך מארב. מישהו חיכה לנו, זה ברור. מישהו ידע מתי אנחנו מגיעים, מאיזה כיוון ומה אנחנו עושים.

ועכשיו המפה הזאת. אני אומר לכם, הוא הבוגד! הוא חייב להיות הבוגד!

צבי :

תירגע יהודה. אתה מתחיל להרגיז אותי!

אברהם :

[מתרומם בקושי ומתיישב על המיטה, אווז בבטנו].

אני לא בוגד. אף פעם לא בגדתי. אין לי שום דבר, לא עם ההגנה ולא עם הבריטים. אם אני הולך למות אני רוצה שיהיה ברור: מעולם לא בגדתי ולא הסתתרתי מאחורי אף אחד. תמיד הייתי הראשון. תמיד. אני לא אתן את החיים שלי בשביל החולה רוח הזה **[מצביע על יהודה]**. ובכלל, לפי כל ההשתוללות שלך, אני מתחיל פתאום לחשוב שאתה אחראי לכל המחדל. על ראש הגנב... אתה יודע... התפקוד שלך בכל ההתקפה הזאת. לא בדיוק לוחם מספר אחד. אני לא בגדתי באף אחד, ואני הולך במצפון שקט.

יהודה :

כשלוך המבצע, ההחלטה לצאת למבצע בלי שאף אחד יידע, הפצצות שלא התפוצצו, הצלף, המפה. לא יכול להיות שהכל יש מאין.

אברהם :

אני לא יודע. זאת לא המפה שלי! אבל היא כאן. זאת עובדה. הדסה אמרה לך מאיפה היא הגיעה. אני מאמין לה.

הדסה :

אמרתי לכם כבר. זאת המפה שלי. לקחתי אותה מהארי וחשבתי שהארגון יוכל להשתמש בה כדי ללמוד על הדרכים והכפרים הערבים. הארי היה אמור לדאוג שלא יעלו עלינו. לאברהם לא היה שום קשר אליה.

צבי [תופס בידה של הדסה]:

אז תגידי לי עכשיו!!! מי נמצא שם בחוץ? מי החברים שלך?? את הסגרת אותנו?!

הדסה [צועקת]:

לא הסגרת אף אחד, אתה לא מבין?? אף אחד!

אברהם :

צבי, תניח להדסה. היא רק ניסתה לעזור, כמו כולנו. היא לא ידעה מה התכניות שלהם!

יהודה [לאברהם]:

שקרן!!! אתה חושב שאני עד כדי כך טיפש?? שאקנה את זה שהיא מצאה את המפה בטעות זרוקה על המיטה שלו? מי שם אותה שם?? רוח הקודש? הבריטי ניסה לדפוק אותנו. הוא שמע איכשהו על המבצע הזה ושתל את המפה הזו כדי להוביל אותנו ישר למלכודת. ואתה, הולכת אותנו ישר לידים שלהם. אפילו לא בדקת. ועכשיו אתה מפיל את כל הסיפור עליה. אין לך גבולות הה? קודם אתה דופק אותנו ועכשיו אתה מאשים אותה? תעשה הכל, הה?

אברהם [מאבד את סבלנותו וצועק]:

חתיכת אפס!!! מי אתה שתדבר אליי ככה? מי? מה עשית כבר?? פיקדת על משהו? כדור אחד לא ירית עד היום. אם היית מצליח לירות אולי לא היינו פה עכשיו. סגן מפקד?? פתוך וטיפש, זה מה שאתה. ורק בגללך כולנו עוד נמות פה. שפן.

אברהם מתמוטט על המיטה אווז בבטנו ומתנשף בכבדות. הדסה רצה, פותחת את התחבושת ומביטה על הפצע ועל יהודה במבט מוכיח. היא מחליפה תחבושות.

הדסה:

הוא מאבד הרבה דם, תפסיק עם זה אני מבקשת ממך. תניח לו.

יהודה:

זונה קטנה. תמיד היית הזונה הקטנה שלו. תני לו למות כבר.

הדסה:

[קמה ומכניסה לו סטירת לחי, יהודה, מופתע מהתגובה, עף ונופל על כיסא] שאתה תמות.

צבי:

יהודה, אתה צריך להירגע. עוד תפיל את כולנו!

יהודה:

[לצבי] תראו אותו, הגיבור הגדול. עכשיו אתה מדבר? פצצה אחת לא עפה שם. אחת!

צבי:

יהודה, די. אני לא האויב שלך.

יהודה:

לא האויב שלי? אם גם אתה היית מתפקד לא היינו פה עכשיו.

הדסה:

עכשיו הוא אשם?

יהודה:

אף מוקש לא התפוצץ. אף אחד. נס. הערבים והבריטים מדלגים להם בין הפצצות של מר צבי, החבלן המהולל ויוצאים בריאים יותר מאיך שנכנסו. פתאום אני חושב: אולי בכלל אתה שתלת את המפה הזו? אתה אחראי לכל הסיפור הזה. כל המבצע הזה התגלגלת מאחורינו. למה לא נכנסת אתה לכפר? למה לא חיפית עלינו? למה לא באת לעזור עם אברהם ואבו קישק?

צבי:

הייתה לנו תכנית. מישהו היה צריך להפעיל את הפצצות, לא? אני החבלן.

יהודה:

זה מזכיר לי, אתה האיש שלפני שנה הרג שלושה חברי אצ"ל שבמקרה גם התנדבו לצאת לפעולה עם אברהם. מה זה היה שם? לפוצץ גשר? שם הפלת את הגשר על הראש שלהם, לא? מדלגים להם בין הפצצות, אני אומר לכם, ושום דבר לא מתפוצץ. אתה רוצה להגיד לי שהכל במקרה?

צבי:

לא. אני לא אומר את זה.

יהודה:

אז מה אתה אומר?

צבי:

אני אומר שאם לא תרגיע את עצמך אני אצטרך להרגיע אותך!

יהודה:

אתה מאיים עלי?

אברהם:

מספיק עם כל ההאשמות המטופשות האלה. זו משימה שלא צלחה. אף אחד לא אשם חוץ ממני. לפעמים יש גם כישלונות. והמפה הזו, היא לא יותר ממה שהדסה אמרה.

יהודה [מצביע על צבי]:

הוא פוצץ לכם את החבר הכי קרוב ואתם מתעלמים לחלוטין מזה שאף פצצה לא עבדה במבצע הזה? הוא עוד יגיד שמישהו גם חיבל בפצצות שלו.

צבי:

זו אמרה מעניינת מאוד, מי חיבל בפצצות שלי. אתה באת איתי אתמול לסליק, לא? הכנו אותן ביחד. הבאנו אותן יחד. אתה היחיד חוץ ממני ואברהם שיכול היה לחבל בפצצות.

הדסה:

הוא בא איתך לסליק? למה?

צבי:

יהודה הגיע אלי אתמול לחדר באמצע הלילה. הוא אמר שהוא רוצה לבדוק איתי שוב את כל החומר נפץ, שלא יקרה מה שקרה פעם שעברה.

הדסה:

אז הלכת עם יהודה לסליק...

צבי:

כן, הראיתי לו שהכל בסדר, הכל מוכן, עברנו על הפתילים, בדקנו שחומר הנפץ יבש, הכנסנו אותו לתרמיל שלי ונעלנו. הכל היה מוכן לפעולה. בבוקר לקחתי את התיק, הצצתי לראות שהכל בסדר, וזה נראה תקין.

פיצוץ עז מחריד את המרתף, הכל מתמלא עשן והאורות כבים.

הדסה:

אברהם, אתה בסדר? אברהם? תענה לי!!

יהודה:

שקט!!!! תהיו בשקט כולכם!!!! הם למעלה. פרצו את הדלת לבניין.

קולות של צעדים נשמעים מהתקרה. הקולות דועכים לאט.

השייח':

תקשיב אברהם, זה הזמן שלכם. בוא נסגור עסקה. תסביר לחברים שלך שאם הם משחררים אותי עכשיו אני יכול לעזור להם. יש לי קשר טוב עם הבריטים. אני תמורתכם. הם פה. הם יכולים להציל אותך.

יהודה:

אני מעדיף למות לפני שאתן לך לעזור לי.

השייח':

אם אתה רוצה למות אני יכול לסדר את זה. יחד עם כל האחים שלכם באירופה! אבל למה אתה צריך לקבור איתך את כל השאר? תן להדסה ולאברהם לצאת. הבריטים יצילו אותנו. הקצין הזה, הארי, הוא יעזור לכם אם תשחררו אותי.

הדסה:

שמעת? יהודה? תענה לי!!

יהודה:

אף אחד לא ישחרר אותנו. הם מחפשים אותנו כדי לצוד אותנו. סוון. הדרך היחידה לצאת

מפה היא בתחבולה. [לצבני] תביא את המפה, ננסה למצוא דרך חלופית.

צבי:

אין דרך חלופית. הם פה למעלה. זה עניין של זמן. הכל גמור.

השייח':

הוא צודק! אתם גמורים! הייתם ונשארתם עם של עבדים! חושבים כמו עבדים, מתנהלים כמו עבדים, בלי מנהיג, בלי דרך, בלי כיוון. כל ההיסטוריה שלכם, נדודים. ממקום למקום, ממדינה למדינה. תמיד הייתם הסוחרים הקטנים. תסתכלו על עצמכם....

צבי:

סתום את הפה!

השייח':

....מסתתרים כמו עכברים במרתף מסריח במגדיאל, מקווים שהאויב שלכם יציל אתכם. מלחמה זה לא עסק לנמושות. תראו איך אתם פוחדים מהערבים! שלא יתלו אתכם. פוחדים מהבריטים, שלא יעצרו אתכם. פוחדים מהגרמנים שלא ישרפו אתכם, מהפולנים שלא יסגירו אתכם. תראו איך חבורה של חמישה בדואים חסרי השכלה, דחפה אתכם מתחת לאדמה. לכו תילחמו....

יהודה:

שתוק אמרו לך!!

[מכניס לו בעיטה בצלעות אבל השייח' ממשיך]

השייח':

....יושבים ורבים כמו ילדים. אתם כישלון ידוע מראש. נידונתם לכליה. זה הגורל שלכם. הציונות שלכם היא לא חלום שיתגשם. היא קבר אחד גדול שיבלע את כולכם. ואנחנו, אנחנו נבוא ונשתין עליו מלמעלה.

הדסה:

אתה חושב שאתם אימפריה של כוח. הערבים. מה יש לך להפסיד, הן השייח' אתם כבר ניצחתם. וזה בדיוק ההפסד הגדול שלכם. היום אתה פה, מחר אתה שם. זו לא המלחמה שלך. זו סתם עוד מלחמה, על הדרך. נדודים. אבל בשבילנו, בשבילי... אין לי לאן ללכת, אתה מבין? אין לי בית אחר. זה המקום שלי. וכן! אני רוצה לחיות. לא למות. לא להיתלות כמו גיבורה מנייר על עמוד תלייה בכלא עכו. המלחמה שלי היא החיים עצמם. שלי ושל האחים שלי שנשרפים בתנורים באירופה. חושב שאתה גיבור? גיבור על חלשים, הלכת וחתמת הסכם עם הצורר. ואתם, אתם תשלמו על זה מחיר בדיוק כמונו. מה אתה עושה פה שייח'! לך מפה! תן לנו לחיות בשקט!

אברהם:

תקשיבו לי כולכם. אני גמרתי פה. אני לא רואה איך אני יוצא. תברחו מכאן כל עוד אפשר. אני אשאר. אם ימצאו אותי אולי יש לי סיכוי. צבי, אתה המפקד מעכשיו.

יהודה:

סליחה? הוא המפקד? הכישלון הזה? כמה הרוגים אתה עוד רוצה?

אברהם [ליהודה]:

אתה לא מתאים.

יהודה:

נבלה, אתה עושה את זה בכוונה, נכון?

אברהם:

לא. אתה פשוט לא מסוגל לתפקד עכשיו. אתה לחוץ, אתה לא מרוכז. אתה לא יכול להיות

מפקד!

יהודה:

סתום את הפה אברהם!!!

אברהם:

אנחנו גם לא יודעים מי חיבל בפצצות של צבי. אי אפשר לסמוך עליך.

יהודה מזנק על אברהם, לופת את צווארו וחונק אותו. צבי והדסה מזנקים על יהודה, מנסים למשוך אותו מעל אברהם.

יהודה:

זה אתה!!! ידעתי. זה אתה!!! הכל היה מתוכנן אצלך. להרוג את כולנו! בגלל זה הייתה לך מפה בתיק, בגללך המטענים לא פעלו. שש פעמים בדקתי אותם אתמול עם צבי. שש פעמים. הכל היה תקין. רק לך ולנו הייתה גישה למטענים. ועכשיו, כשהכל התפרק לך אתה מטיל אחריות על צבי? אתה לא מתבייש? טפו! [יורק עליו].

צבי מושך את יהודה מעל אברהם.

יהודה [לצבי]:

תוריד את הידיים שלך עכשיו!

יהודה מתנער ומשתחרר מאחיזתו של צבי, רץ לעבר אברהם ותופס אותו [ממשיך לצרוח

לעבר אברהם]:

הרסת את כל הפעולה!

הדסה:

עזוב אותו, אתה הורג אותו. אתה נורמלי? השתגעת לגמרי!

יהודה מהדק את אחיזתו אבל אברהם תופס בצווארו ומושך את עצמו לעבר אזנו.

אברהם:

שמור עליה.

יהודה [משחרר את אברהם ודוחף אותו למיטה, מצביע על צבי, מביט על אברהם]: אותו? הוא פוצץ חצי מחלקה שלך. חצי מחלקה. החברים הכי טובים. הכי נאמנים התפרקו לאלף רסיסים. והלילה, אף מטען לא עבד. אתה לא מבין מה? איך אתה יכול לסמוך עליו?

אברהם:

הם כולם היו בוגדים.

יהודה:

מה?

צבי:

כולם שיתפו פעולה עם ההגנה. הם היו חייבים ללכת. אתה מבין? לא הייתה דרך אחרת. זו דרכו של האצ"ל. רק כך ננצח במלחמה. עכשיו תירגע ותפסיק לצווח!

יהודה:

אתם הוצאתם להורג את יואל, יוסף ותמר?

צבי:

הם סיכנו את כל הארגון. הם דיברו על הצטרפות להגנה, לשתף פעולה עם האויב נגד

הבריטים ולהקים את תנועת המרי האזרחי. להסגיר את התכניות, את האנשים, המשפחות, את בתי המחסה, המסתורים, הסליקים. כל מה שעבדנו עליו, שהקרבתנו כל כך הרבה קורבנות עבורו. לא הייתה ברירה. הם היו חייבים ללכת!

יהודה:

יהודים? אתם רצחתם יהודים בדם קר רק בגלל שהם חשבו אחרת מכם? איפה האידיאולוגיה? איפה הציונות? מה שווה כל הרעיון אם יהודי רוצח יהודי?! לא מספיקות לנו המלחמות שנכפו? הנאצים? הבריטים? הערבים? כל המבצע הזה היה לשם מה? לנקום את דמה של שושנה? מות יהודייה. ולבסוף מה? הורגים יהודים? הה? ענה לי! מה אנחנו עושים פה? אברהם? **[מחוזה לעבר צביל]** מה הוא עושה פה?

אברהם [ליהודה]:

עוזר לי. הוא רק עוזר. כמוך, כמו הדסה.

יהודה:

והמוקשים? למה המוקשים לא התפוצצו?

אברהם:

הם לא היו אמורים להתפוצץ. הם לא נועדו לערבים. היינו אמורים לחסל את סמירה ואת השייחי ביריה ולברוח לפני שהם יעלו עלינו. מי ידע שהכל יסתבך ככה?

יהודה:

יסתבך? מי סיבך את הכל?

אברהם:

אני לא יודע! אולי הארי, אולי אתה, אולי השייחי. לו הייתי יודע, לא הייתי שוכב כאן עכשיו. התכנית נכשלה. נקמנו את מותה של שושנה אבל המחיר כבד מנשוא. המשימה לא הושלמה. השייחי חי. אסור שהוא יחיה. ואני, אני כבר לא אראה את החלום מתגשם.

יהודה:

ואת? ידעת מכל זה?

אברהם:

הדסה לא ידעה כלום!

יהודה:

הדסה?

הדסה מנידה בראשה לשלילה.

יהודה:

אני הולך מפה. לא יכול יותר עם כל השקרים האלו. חשבתי שאנחנו צוות, שעובדים ביחד. שנלחמים יחד. האויב שם בחוץ. אנחנו עם אחד. איך פתאום הפכנו לאויבים? למען השם, לשם מה? אני סיימתי. אם באש, אז אפול באש. אם הדם שלי ניגר לשווא, לפחות אנוח על משכבי שלם עם עצמי.

הדסה:

יהודה, חכה.

יהודה [מחזיק בידיה של הדלת ועומד לצאת]:

כל הארגון הזה יצא מדעתו. כולם נגד כולם. כולנו חשודים בהכל. איפה הרעות? החברות? האמון? מאז שהתחיל הסזון אני לא יודע מי חבר ומי בוגד. טירוף. בית משוגעים. מה קורה לכם?! מה קרה? אני הולך מכאן. עכשיו!

הדסה [קופצת על יהודה ואוחזת בידו]:
יהודה, אני מתחננת אליך, בבקשה אל תלך ככה. חכה רגע! אל תצא.

יהודה [מנסה להתנער ממנה]:
עזבי אותי, לכי לחבר שלך שישמור עליך...

הדסה:
יהודה תקשיב לי. אברהם, תגיד לו משהו. אברהם...

אברהם מת. הוא שרוע על המיטה ללא רוח חיים. הדסה מתקרבת אליו, יהודה ממתין ליד הדלת.

הדסה:
אברהם? [מניחה את האוזן על החזה שלו ובודקת לו את הדופק]. הוא מת.

יהודה:
מה?

הדסה:
הוא מת. לא נושם.

יהודה מתקרב ובודק בעצמו את הדופק של אברהם על הצוואר. הוא נוטל את השעון שעל ידו של אברהם ועונד אותו. צבי מתיישב על השולחן.

הדסה:
מה לעזאזל אתה עושה? תן לי את השעון.

השייח':
זה הזמן לסגור עסקה. קחו אותי לבריטי ואדאג שישחררו אתכם. מאזן הדמים הושלם. דם תמורת דם. שילמתם את החוב. אני נשבע שלא אפגע בכם אם תשחררו אותי.

צבי:
סתום את הפה. [להדסה]: אני יוצא מפה מחופש. אף אחד לא ייגע בי. זה הסיכוי היחיד. אתם, עשו מה שאתם רוצים.

הדסה:
ומה איתו? [מצביעה על השייח']

צבי:
בשבילו יש לי רימון. הוא יחזיק אותו ביד מאחורי הגב ויתפלל שיצילו אותו לפני שייגמר לו הכוח [צבי מוציא את הרימון מהתרמיל, מוציא את הנצרה ומניח בידו של השייח']

יהודה:
אין לנו סיכוי, הגיע הזמן להיכנע. אנחנו לא מתפקדים כחולייה. אף אחד לא סומך על השני. מה עוד אפשר לעשות?

צבי:
לא יודע. אברהם מת.

יהודה:
ברוך שפטרנו. בוגד! [פונה לצבי בצניניות]: אז אני מבין שאתה המפקד עכשיו והפעולה הראשונה שלך היא לנטוש את הספינה הטובעת. אולי בתור מפקד תוכל להסביר מה הולך פה? מה הייתה המטרה הנוספת של כל המבצע הזה?

צבי [נותר לשבת על השולחן]:
לא.

יהודה:
למה לא?

צבי:
ככה. זה מעליך. מה השעה?

יהודה:
מה מעלי?

צבי:
אתה לא תוכל להבין את זה.

יהודה [מציץ בחטף בשעון]:
הוא לא עובד! כל רגע יעלה השחר והכל ייגמר. השיירה תיסע ואנחנו נישאר קבורים פה. אנחנו גמורים. אין לך אפילו את האומץ לספר לי מה עשינו פה?

צבי:
אומץ?! תראה אותך! עלוב... יושב ומתחנן על חייו. לסגור עסקה עם הבריטים? ככה אתה רוצה להיות מפקד באצ"ל? אתה לא מתאים. תמיד אמרתי לאברהם. לא מתאים, ולא תתאים. כל מה שאמרו עליך נכון. אחד לאחד. היית ונשארת בן לתנועה הקיבוצית. זה בדם שלך. לא פלא שבגדת בארגון. אברהם חשב שנוכל לשנות אותך. שבאמת ובתמים תהיה לוחם. הוא אמר שאם אחד יבוא מהקיבוץ, יבואו אחרים. אבל אף אחד לא בא. רק יהודה. זה שהתחמק מהמשימות. שמעולם לא ירה כדור אחד. לא נלחם. פתאום בא ובודק לי את מטעני החבלה. באותו הרגע ידעתי. ידעתי שאתה הבוגד. אתה חושב שלא סיפרתי לאברהם? שהוא לא ידע? הוא אמר לי בדיוק מה צריך לעשות. אבל זה כבר עניין אחר.

יהודה [שולף את אקדחו ומכוון לכיוון צבי שעדיין יושב על השולחן]:
אתה תספר לי כל מה שאני רוצה לדעת. עכשיו.

הדסה:
יהודה, די. אנחנו לא רוצים עוד הרוגים.

יהודה:
סתמי את הפה הגדול שלך. [לצבי]: דבר!

צבי:
מהתחלה הייתי צריך לחסל אותך ולא למשוך את זה עד עכשיו.

יהודה:
על מה לעזאזל אתה מדבר? אתה זה שפישל לאורך כל הדרך.

צבי:
בטח פישלתי, אתה חי.

יהודה:
ותיכף אתה לא תהיה.

צבי [מגחך לעברו בהתרסה]:
אתה לא מרשים אף אחד עם האקדח שלך. אם אתה רוצה לירות בי, תירה. אתה לא הראשון שמכוון אליי אקדח.

יהודה:

אני לא צריך לחסל אותך, אני יכול לירות לך בבטן. ייקח הרבה זמן עד שתמות. כמו אברהם. מה הייתה המטרה של כל המבצע הזה? למה כלום לא עבד?

צבי:

נקמה. בשייחי על המוות של שושנה. ועל הדרך לחסל אותך. לגרום לזה להיראות כאילו נפלת בקרב. לתת לך למות מות גיבורים.

יהודה:

לחסל אותי? כל המבצע הזה הוא כיסוי? אתה הצייד!

צבי:

ואתה הטרף.

הדסה [לצבי]:

צבי? השתגעת? אין לנו זמן! כל רגע יכולים לפרוץ לכאן! תחשוב רגע! זה יהודה, הוא משלנו! אני מכירה אותו מאז שהיה ילד בקיבוץ. הוא אידיאליסט, ציוני. אוהב את הארץ.

צבי:

זה לא חשוב. הוא חולייה חלשה. מדליף סדרתי. קיבלנו פקודות. זה הגיע מאוד מגבוה. אני עוקב אחריך כבר חצי שנה. בודק את התפקוד שלך, את הקשרים שלך. והם, חושדים בך כבר המון זמן. זו הסיבה שלא יצאת לשום מבצע. בחודש האחרון החליטו לשים לזה סוף.

יהודה:

אני לא מדליף. אף פעם לא בגדתי. אני לא מבין על מה אתה מדבר.

צבי:

שקרו. והיא? זה לא נקרא לבגוד? אהבת אותה כל השנים ולא יכולת לסבול את זה שהיא אהבה את אברהם. חשבת שאנחנו לא יודעים ששכבת איתה כשהיא הייתה עם אברהם? אברהם ידע הכל. בקיבוץ כולם יודעים הכל. ובכל זאת הוא [מחווה לעבר גופתו של אברהם] עצם עיניים והאמין בך. אני תמיד אמרתי לו שמי שיכול לבגוד באמון של החברים לא יכול להיות באצ"ל. [להדסה]: וגם את לא טמנת יד בצלחת. נכון הדסה? [מוציא אקדח ומחווה איתו לעבר הדסה]

יהודה:

הבוגד היחיד כאן זה אתה. המטענים שלך חיסלו הרבה מהחברים שלנו. אתה תכננת את זה. מי שלח אותך? מי שם אותך שופט ותליין? מי קבע שהאידיאולוגיה שלך נכונה יותר? שאתה ציוני יותר ממני, ממנה? אתה לא פחות גרוע מהם!

צבי:

כל אלו שמתו היו צריכים למות. כולם בגדו, בדיוק כמוך. [צבי מרים את האקדח שלו ומשחק בו. יהודה מכוון אליו] ארגון צבאי לוחם לא יכול להמשיך להתנהל ככה ולצפות לנצח במלחמה.

יהודה:

זיבוטינסקי מתהפך בקברו! אתה לא נורמלי. לחסל אותי? אותי?? אני סגן מפקד! הקרבת את החיים שלי למען הארגון הזה. מי נתן לך פקודה כזו? מי אמר לך לחסל אותי? מי שאמר לך, הוא הבוגד, לא אני.

צבי [יורד מהשולחן ונעמד מול יהודה]:

חומרים על מבצעים שלנו הגיעו להגנה ומשם לבריטים. ראינו הכל. טמנו לך מלכודות ונפלת בכולן. המבצע הזה, הנקמה, רק הצוות הזה ידע עליו. ובכל זאת הכל הגיע לבריטים. אין לך איך להסביר את זה. מי ירה באברהם? ענה לי!

יהודה:

אילו מלכודות? אף פעם לא העברתי חומרים להגנה ובטח לא לבריטים.

צבי:

סקרן! הקשר של הדסה והארי, השתמשנו בו כדי לגלות עליך הכל. הארי סיפר הכל להדסה. אם לא היה האמבוש הזה של הערבים גם הייתי מצליח לחסל אותך. אבל **אתה** בטח סיפרת להם על הפעולה.

יהודה:

לא סיפרתי לאף אחד על כלום. אתה צד את האדם הלא נכון. אין ולא היה לי שום קשר עם הבריטים. רק לה ולחבר שלה. אתה צד אותי, יכול להיות שתצליח, אבל הבוגד יישאר בארגון. אני לא מבין. אם ידעת שהארי בצד שלנו, למה לקחתם את המפה שלו?
[היך שאוחזת באקדח רועדת]

צבי:

הארי לא בצד שלנו. הוא בצד של הבריטים. הבריטים יעשו הכל כדי לפרק את האצ"ל. הפרד ומשול – אתה יודע. ברגע שראיתי את המפה הבנתי שמהו לא בסדר. ידעתי שרק אדם אחד יכול להעביר לו את תכנית המבצע וזה אתה. עכשיו הגיע הזמן לסיים איתך.
[צבי דורך את האקדח]

יהודה:

לסיים איתי?

[צבי מרים את אקדחו ומכוון אותו ליהודה]

הדסה:

שניכם השתגעתם לגמרי. תעיפו את האקדחים. אתם לא מתביישים? החברים שלכם, האחים שלכם נשחטים עכשיו באירופה. המלחמה שלנו, להקים מדינה, להגשים, היא מלחמה משותפת, צודקת **[הדסה נעמדת בין השניים ומפרידה בניהם]**. צבי, יהודה לא בוגד. יהודה לוחם. הוא, בדיוק כמוך, רוצה שבארץ ישראל תקום המדינה שלנו. אף אחד מאיתנו לא בגד. לכולנו יש אותה המטרה. אנחנו מנסים להשיג אותה אבל בדרכים אחרות.

צבי:

הדסה, הנאום שלך לא מעניין אותי. האצ"ל הוא ארגון צבאי, ולכל אחד יש תפקיד. לא נוכל להגשים את המטרות שלנו אם נבלות כמו יהודה יגררו אותנו למטה.

יהודה:

אל תקרא לי ככה.

הדסה:

יהודה לא צודק יותר ממך. ואתה לא צודק יותר מיהודה. מותר לכם לחשוב אחרת אחד מהשני. זו לא בגידה.

צבי [מדבר ולא מסיר את עיניו מיהודה]:

זו בגידה אם מידע על הפעולות שלנו דולף להגנה וזה עולה לנו בקורבנות. החבר שלך מת שם על המיטה ואת אומרת לי שזו לא בגידה? או שאת טיפשה, או שאת עיוורת. זוזי מכאן לפני שאני גומר גם אותך.

הדסה:

לא! תניח את האקדח! שניכם! אתם מטורפים! האויב שם בחוץ. ההגנה הצליחה להטריף את כולכם. ציידים. את מי אתם צדים? נאצים? גרמנים? ערבים? בריטים? יהודים! אתם צדים יהודים! בשר מבשרכם. הדם שלכם. אתה כל כך רוצה לירות ביהודה? תירה בי.

בבקשה. הנה אני. כאן. מוכנה למות! מה כבר יש? מה נשאר? אברהם מת. כל העולם מחכה לנו בחוץ. בוא, בבקשה. תירה בי. תירה בי!!!

צבי [מוריד את האקדח]:

הסיבה היחידה שאני לא יורה בך כרגע היא שאת אפילו לא שווה את הכדור. איך יכולת ללכת עם יהודה מאחורי הגב של אברהם? זה היה כמו לנעוץ לו סכין בלב. אברהם היה מרוסק כשהוא גילה על כך.

יהודה:

צבי, תקשיב לי. זו הייתה טעות. לא הייתה פה כוונה לפגוע באברהם או בארגון. אני מאמין באצ"ל. אני מאמין בדרך. הקרבתי את חיי למענה. תמיד הייתי נכון. אין לי מושג מאיפה קיבלת את המידע עלי.

צבי:

ממנה. שאל אותה.

יהודה:

הדסה?

הדסה שותקת.

צבי:

היא המודיעה שלנו. כל המידע על הבוגדים בארגון מגיע ממנה. גם המידע עליך.

יהודה:

איזה מידע? הדסה? על מה הוא מדבר? אני נשבע לך בחיי שמעולם, מעולם לא בגדתי בכם או בארגון. הרי נשבעתי!! אני לא מבין. [להדסה]: מאיפה השגת מידע כזה?

צבי:

זאת העבודה שלה.

יהודה מרים את האקדח ומכוון להדסה. צבי מרים שוב את האקדח ומכוון ליהודה.

יהודה:

את? זו את? את הקרבת אותי כדי להציל את עצמך ואת אברהם. [לצבי] עכשיו הכל ברור לי! היא באה למבצע הזה בתור חובשת, אבל בלי ציוד. התרמיל ריק. הארון ריק. מפה בריטית בתיק שלה. הארי הוא חבר שלה. הוא זה שהיה בשטח וירה באברהם. כל הסימנים מובילים אליה. היא בגדה בנו, בגללה אברהם מת. אתה לא רואה את זה? זה לא ברור? פתאום הכל מסתדר. נופל למקום. הכל ברור לי. יש לה שליחות: לפרק את האצ"ל מבפנים. לעשות שימוש באמון, באהבה שלנו, בהיכרות שלנו, כל השנים האלה. הכל כדי לפגוע בנו. אתה לא רואה? תסתכל....

צבי:

יהודה, תוריד את האקדח. אתה הרי לא תעשה כלום. תוריד את ה-

יהודה יורה לצבי בחזה, צבי מתמוטט ומספיק לירות בחזרה אל יהודה שמתמוטט גם הוא. השניים מתים.

הדסה:

[צועקת]: לא!!!

[היא רצה מאחד לשני, מנסה לעזור, המומה ממה שהתרחש, מתעלמת לחלוטין מהשייח' וממורת בבכי]: מה עשיתם? מה עשיתם?

פתאום נשמעות ברקע צעקות באנגלית וקולות של צעדים, מגפיים על מדרגות העץ היורדות אל המרתף. הדסה נכנסת להיסטריה. היא מזנקת על האקדח של יהודה ותופסת אותו, לא יודעת לאן לכוון.

השייח':

החברים שלך הבריטים הגיעו. היריות משכו אותם לכאן.

הדסה:

שתוק! אני לא רוצה לשמוע! [היא מכוונת אליו את האקדח באמוק, לא יודעת מה לעשות]

דפיקות חזקות נשמעות על הדלת. בכל דפיקה המנורה מהבהבת בחדר. הדסה נעמדת מול הדלת ומכוונת אליה את האקדח. השייח' מתחיל לצעוק:

השייח':

אני כאן. אנא הונא.

הדסה רועדת ואינה מצליחה לשלוט בעצמה. דפיקה נוספת בדלת ומעברה השני נשמע הארי.

הארי:

We know you are there. Open up!! Open up or we will break down the door.

הדסה:

Harry? Is that you?

הארי:

Yes! Who is it? What is the password?

הדסה:

White rose! White rose!

שקט ואז הדלת נפרצת. הארי לבוש מדי הצבא הבריטי פורץ פנימה עם רובה שלוף, מכוון לראש שלה.

הדסה קופצת על הארי ונושקת לו:

הארי!!

הארי מביט בה רגע, מעיף מבט מסביב לוודא שכולם מתים. לאחר מכן הוא מחבק אותה.

הארי:

What happened here?

הדסה:

אתה הבטחת לי, הבטחת לי שאברהם לא ייפגע. אתה נתת לי את המילה שלך. אמרת לי שאם אני אתן לך אותם אתה תדאג שהם לא ייתלו. שיצילו אותם. תראה מה קרה. אתה הבטחת לי.

[הארי מחבק אותה ותוך כדי מצמיד את אקדחו אל גבה].

הארי:

Yes. I promised.

[הארי יורה בהדסה והיא מתמוטטת לרגליו. לאחר מכן ניגש אל השייח' ומשחרר אותו ואת נצרת הרימון].

הארי:
האראבה (ברח מפה). רוק!

השייח' נמלט במעלה המדרגות עם הרימון בידו. לבסוף נשמע פיצוץ והאור כבה.

- סוף -